

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.S. , zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **18.2.2016 č.j. DSH/7/16,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 18.2.2016 č.j. DSH/7/16 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,-Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kralovice, odboru

dopravy, ze dne 11.11.2015 č.j. OD/22777/15 KÚH, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 1 měsíc a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť se z něho nepodává žádný údaj o předchozím odsouzení žalobce z přestupku stejné právní kvalifikace. Není z výroku zřejmé ani to, že žalobce je uznán vinným z toho, že přestupek spáchal podruhé za období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, přesto byla žalobci uložena sankce podle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, upravující právě tyto případy. Podle žalobce je nezbytné, aby již z výroku se podával údaj o předchozím rozhodnutí, kterým měl být žalobce uznán vinným z přestupku shodné právní kvalifikace v předmětné lhůtě. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „**NSS**“) ze dne 29.2.2016 č.j. 2As 261/2015-41. V daném případě se z rozhodnutí však nepodává ani to, že se žalobce údajného přestupku v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců podruhé. Tedy není z výroku zřejmé, jaké skutečnosti (z kterého rozhodnutí) je vyvozována opakovanost jednání žalobce. Podle žalobce ani z odůvodnění se nepodává, z jakého rozhodnutí správní orgán dovedl opakovanost jednání žalobce. Z odůvodnění se toliko podává, že údajného předchozího přestupku se žalobce měl dopustit k 1.6.2014. Takový údaj žalobce nepovažuje za dostatečný. Za dostatečné by považoval, pokud by se již z výroku podávalo číslo jednací předmětného rozhodnutí.

V další části žaloby žalobce namítal, že ze snímku, který je výstupem z měření rychlosti je zřejmé, že při měření rychlosti bylo postupováno s návodem k obsluze, který zakazuje, aby v anténní charakteristice byly předměty, které mohou rušit radarový signál. Tímto rozvodná skříňka překrývající část měřeného automobilu zcela jednoznačně je. Žalobce rovněž uváděl, že již v řízení prvního stupně namítal, že pozice vozidla na snímku je také v rozporu s návodem k obsluze, podle něhož má být vlevo dole, avšak je vpravo uprostřed snímku. Údaj ve vyjádření autorizovaného meteorologického střediska K22, podle něhož je měřené vozidlo na snímku v poloze odpovídající ustanovení radaru dle návodu k obsluze, je podle žalobce nepřezkoumatelná úvaha jeho námitky nevypořádávající. Žalobce má i závěr v tomto vyjádření obsažený o absenci reflexe za nepřezkoumatelný, neboť geometrické obrazce jsou na snímku umístěny nelogicky, když geometrický obrazec naznačující anténní charakteristiku má začínat v pravém horním rohu snímku, avšak začíná v rohu levém. Žalobce namítal, že správní orgány neprovedly jako důkaz jím navržené doplňující vyjádření pracovníka firmy Ramet, a.s., pana L. k jeho námitkám. Žalobce uváděl, že pokud by se jednalo o znalecký posudek, měl by žalobce právo položit znalci otázku, což však v daném případě nebylo žalobci umožněno.

Dále žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost úvah v napadeném rozhodnutí ohledně zavinění. Podle žalobce z pouhé skutečnosti, že je žalobce držitelem řidičského průkazu, nelze dovozovat, že věděl, že nejvyšší dovolená rychlost je v místě 50 km/h. Nelze totiž vyloučit, že si žalobce nevšiml, že vjel do obce, nebo že mu nedošlo, že v obci platí obecná úprava nejvyšší dovolené rychlosti ve výši 50 km/h. Nelze ani vyloučit, že žalobce nevěděl, že v obci taková obecná úprava rychlosti platí. Při vědomé nedbalosti je však nutné

dojít k jednoznačnému závěru, že žalobce věděl, že rychlost překračuje. V případě žalobce bylo namístě zabývat se tím, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h. Žalobci je kladeno za vinu, že rychlost překročil o 23 km/h, tedy, že o pouhé tři kilometry překročil spodní limit dané skutkové podstaty, tudíž lze podle žalobce pochybovat o tom, zda by pohledem na tachometr zjistil, zda svým jednáním naplňuje znaky dané skutkové podstaty. Při tak nepatrném překročení spodního limitu dané skutkové podstaty má žalobce za to, že by si ani z chování vozidla a rychlosti míjení okolní krajiny nemohl dovodit, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost o více než 20 km/h. Z hlediska obsahu vědomé nedbalosti je odůvodnění rozhodnutí zjevně deficitní. Správní orgán nerozhodl, jaké úvahy vedly ho vedly k závěru, že žalobce bez přiměřených důvodů spoléhal, že svým jednáním neporuší ani neohrozí zájem chráněný zákonem. Dále žalobce namítal, že mu zákaz řízení všech motorových vozidel byl uložen v rozporu s § 14 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož může být pachateli přestupku zakázána pouze činnost, kterou se dopustil přestupku nebo v souvislosti s níž spáchal přestupek. Žalobce tak zastává názor, že se jednalo pouze o řízení motorových vozidel skupiny B, neboť právě při řízení motorového vozidla této skupiny měl žalobce spáchat přestupek. Podle českého právního řádu neexistuje obecné řidičské oprávnění, když oprávnění k řízení určité skupiny motorových vozidel se získává zvlášť. A právě udělení řidičského oprávnění k řízení určité skupiny motorových vozidel je povolením nebo souhlasem státního orgánu dle § 14 odst. 1 téhož zákona, jehož obligatornost podmiňuje možnost uložení zákazu činnosti. Dále podle žalobce správní orgány porušily zásadu dvojího přičítání, když skutečnost, že žalobce měl nejvyšší dovolenou rychlost překročit v obci o téměř polovinu dovolené rychlosti, jejichž obsažnost je dána v typové závažnosti skutkové podstaty. Správní orgán podle žalobce opomenul hodnotit v jeho prospěch polehčující okolnosti, zejména, že se jednalo o silnici I. třídy, tedy o silnici kvalitní, jakož i obyvatele dané obce jsou nepochybně zvyklí na vyšší provoz, tedy jsou více opatrní při pohybu v okolí dané komunikace. Podle žalobce i samotná výměra sankce ve výši 3.000,-Kč, tedy nikoliv na samé spodní hranici zákonné sazby je nepřezkoumatelné, neboť měl správní orgán zvlášť zdůvodnit, proč nepostačilo uložení nižší pokuty. Podle žalobce by bylo vhodné, kdyby správní orgán například učinil úvahu o poměru polehčujících a přitěžujících okolností, nebo pokud by správní orgán rozhodl svou dosavadní rozhodovací praxí ve srovnatelných případech. Rovněž podle žalobce správní orgán nezohlednil všechna zákonná kritéria určující závažnost konkrétního přestupku, resp. neuvedl, jaký závěr o nich učinil a jak je posoudil, jako polehčující či přitěžující okolnost. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 31.5.2007 č.j. 4As 64/2005-63, podle něhož *„správní orgán je povinen při ukládání sankce zabývat se podrobně všemi hledisky zákony předpokládanými a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty“*. Dále žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 13.12.2004 sp.zn. 7As 43/2004, podle něhož *„druh a výměra trestu uloženého podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, musí odpovídat závažnosti o přestupku, která vyplývá zejména ze všech v zákoně demonstrativně uvedených kritérií. Uloží-li proto správní orgán sankci, aniž přihlédne ke způsobu spáchání přestupku, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, překročí zákonem stanovené meze správního uvážení, v důsledku jehož je rozhodnutí nezákonné“*. Dále žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí došlo k upřesnění místa přestupku na střed obce Bezvěrov a byl současně doplněn údaj o směru jízdy žalobce, což nebylo obsaženo v oznámení o zahájení řízení. Žalobce nenamítá, že by nebyla dodržena totožnost skutku, avšak pokud dojde k upřesnění skutku oproti tomu, jakým bylo řízení zahájeno, je podle jeho

názoru nezbytné o tom účastníky řízení vyrozumět. Žalobce namítal, že v odvolání jeho zmocněnec výslovně žádal o poučení o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost jeho osoby. Žalovaný však této žádosti nevyhověl, ač dle § 15 odst. 3 s.ř. měl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce na poskytnutí požadovaných informací nárok. Podle tohoto ustanovení, kde je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Tato procesní vada měla podle žalobce za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce legitimně očekával, že mu informace o oprávněných úředních osobách budou poskytnuty před vydáním napadeného rozhodnutí, když je výslovně žádal. Pochopitelně pak žalobce vyčkával s doplněním důvodů odvolání na okamžik poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, neboť nebylo v jeho zájmu, aby se hypoteticky podjaté oprávněné úřední osoby seznamovaly s jeho argumentací, jakož se obával i toho, že by tyto osoby mohly případně jeho doplněné odvolání zamlčet či ztratit. Žalobce tak byl zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že dne 16.6.2016 vydal správní orgán I. stupně opravné rozhodnutí ve věci, kde uvedl, že došlo při konečné úpravě v rozhodnutí omylem k výmazu té části výroku, která se zabývá opakovaným jednáním obviněného v souladu s § 125c odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích. V odůvodnění rozhodnutí je opakované jednání obviněného odůvodněno, je prokázáno i výpisem z evidenční karty obviněného řidiče. Tímto byla vada zhojena. Podle žalovaného toto dílčí pochybení správního orgánu I. stupně při vyhotovení písemného provedení rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje jeho nezákonnost. Žalovaný dále uvedl, že v písemnosti ze dne 2.12.2015-výzva, vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce, že osobami oprávněnými vést řízení o odvolání jsou Bc. Š., Bc. K., Mgr. K. a Mgr. J., zaměstnanci Plzeňského kraje, zařazení jako referenti na úseku dopravněsprávních agend, odboru dopravy a silničního hospodářství KÚPK. Podepisování písemností se řídí článkem 8 podpisového řádu Plzeňského kraje a KÚPK. V souladu s tímto podpisovým řádem je osobou oprávněnou k podepisování písemností Mgr. D.P., pověřen zastupováním vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství a v jeho nepřítomnosti je osobou oprávněnou k podepisování písemností JUDr. R.K., MBA, vedoucí oddělení dopravně správních agend. Vzhledem k tomu, že kdo může rozhodovat o odvolání, žalobce vyrozuměl již správní orgán I. stupně, považoval žalovaný již za nadbytečné žalobce vyrozumívat, že konkrétní oprávněnou úřední osobou je Mgr. J. Tato skutečnost měla být žalobci zjevná i z toho, že právě tato osoba žalobce vyzývala v případě, že je jeho záměrem podat odvolání proti meritornímu prvostupňovému rozhodnutí k učinění úkonu ve formě písemného podání či ústního podání do protokolu a zároveň rozhodovala o žádosti o prominutí zmeškání úkonu.

K vyjádření žalovaný připojil rozhodnutí Městského úřadu Kralovice, odboru dopravy, ze dne 15.6.2016 č.j. OD/11753/16, podle něhož bylo rozhodnuto podle § 70 s.ř. tak, že výrok rozhodnutí č.j. OD/22777/15 KÚH se opravuje tak, že za text výroku se vkládá, že obviněný se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona o provozu na pozemních komunikacích dopustil i dne 1.6.2014, za což mu byla uložena pokuta v blokovém řízení 1.000,-Kč, tedy v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně a z tohoto důvodu se kromě peněžité sankce uloží i zákaz činnosti v souladu s § 125c odst. 5 zákona o

provozu na pozemních komunikacích. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 14.9.2016 č.j. DSH/11841/16.

V replice žalobce uvedl, že takový projev sebereflexe ze strany správního orgánu je jistě chvályhodný, opravné rozhodnutí z doby zhruba 4 měsíce po vydání žalobou napadeného rozhodnutí však již nemůže nic změnit na tom, že v době, kdy žalovaný rozhodoval o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, bylo prvostupňové rozhodnutí vadné. Pokud tedy žalovaný aproboval prvostupňové rozhodnutí v jeho původní podobě, je třeba hodnotit, zda toto rozhodnutí bylo v té době přezkoumatelné. Podle žalobce nebylo přezkoumatelné, když i sám správní orgán vadu uznal a opravným rozhodnutím jí napravil. Je tedy též zřejmé, že žalovaný pochybil. Podstatný je stav rozhodnutí správního orgánu I. stupně v době rozhodování žalovaného. Opačný výklad by vedl k absurdním závěrům, kdy by účastník řízení podal důvodnou žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, načež by správní orgán tuto vadu opravil vydáním opravného rozhodnutí, pročez by účastník řízení byl nucen vzít žalobu zpět, pak by soudní řízení prohrál. V takovém případě by se postup projevil v negativní sféře žalobce, neboť při zpětvzetí žaloby není žalobci vrácen soudní poplatek v plné výši. Zřejmě by vznikly i určité náklady na právní zastoupení, které by musel v případě zpětvzetí žaloby hradit sám. Dále žalobce má za to, že absence jakéhokoliv údaje o tom, že je žalobci kladena za vinu skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 5 silničního zákona v původním znění, ve výroku v rozhodnutí I. stupně způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Dále žalobce uváděl, že žádnou výzvu ze dne 2.12.2015 od správního orgánu neobdržel. Nadto žalobci mohlo být z písemností toliko zřejmé, že Mgr. J. zřejmě je oprávněnou úřední osobou k určitým úkonům v odvolacím řízení. Žalobce však nemohl mít jistotu, zda je Mgr. J. jedinou oprávněnou úřední osobou případně jaký je rozsah její působnosti. Dále žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 11.9.2015 č.j. 2As 111/2015-42, podle něhož „*z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potencionálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek o tom, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno*“. Dále žalobce uváděl, že správní orgán v podstatě předběžně hodnotil jím navržené důkazy, aniž je provedl, což je nepřípustné. Nadto dle žalobce lze pochybovat ohledně věrohodnosti tvrzení pana L., který je zaměstnancem výrobce použitého rychloměru, pročez u něj nelze vyloučit, že svá tvrzení upravuje v zájmu zaměstnavatele tak, aby rychloměr vypadal jako bezchybný. Pan L. ani nebyl poučen o možných následcích poskytnutí nepravdivých nebo neúplných informací. V podstatě bez hrozby jakékoliv sankce byl požádán o vyjádření o tom, zda výrobek jeho zaměstnavatele je vadný či bezvadný. Věrohodnost jeho vyjádření je přinejmenším sporná. Správní orgány se jím však nijak nezabývaly, pročez zůstala důvodná pochybnost i o tom, zda měření rychlosti proběhlo správně. Podle žalobce není zcela nelogický výklad, že zákazem řízení lze uložit shodu všech skupin všech motorových vozidel, stejně tak je i zcela logický výklad, že zákaz řízení lze uložit pouze, co do určité skupiny motorových vozidel, do které patří motorové vozidlo, které pachatel užil při spáchání přestupku. V případě dvou rovnocenných výkladů platí výkladové pravidlo in dubio mitius a upřednostní se výklad pro pachatele příznivější.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 23.3.2015, podle něhož žalobce v tento den v 17.48 hod. řídil osobní motorové vozidlo Škoda Octavia combi RZ ... v obci Bezvěrov na silnici I. třídy ve směru na Karlovy Vary a byla mu naměřena rychlost radarem Rämer 7CCD 76 km/h v místě, kde je stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h.

Žalobce se do oznámení odmítl vyjádřit i podepsat. Podle úředního záznamu PČR z téhož dne byla naměřená rychlost po odečtu tolerance 73 km/h. Lustrací bylo zjištěno, že má řidič opakovaný přestupek během 12 kalendářních měsíců po sobě jdoucích, a to za rychlost, proto bylo sepsáno oznámení přestupku. Vozidlo bylo zastaveno na autobusové zastávce Bezvěrov, Hájenka. Na fotografii pořízené radarem je v pravé polovině snímku zachyceno téměř celé vozidlo s čitelnou RZ s výjimkou okraje snímku zachycujícího rozvodnou skříňku, které zakrývá přední kolo a přední kapotu vozidla. Šipka na snímku naznačuje směr měření na odjezdu. Součástí správního spisu je i platný ověřovací list radaru a výtisk internetových map předmětného místa.

V písemném vyjádření ze dne 17.8.2015 žalobce prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M.J. popřel, že by jel v předmětném místě rychlostí, která je mu kladena za vinu. Bylo namítáno porušení návodu k obsluze zejména výběrem stanoviště, kdy v anténní charakteristice ruší radarový signál rozvodná skříňka, která překrývá přední část měřeného automobilu. Zadní obrys vozidla se nachází v pravé části snímku, i když návod k obsluze říká, že pro případ měření z pravé, resp. z levé strany vozovky jsou udávány následující obrázky. Čím větší rychlost, tím dále od středu snímku je měřené vozidlo zobrazeno. Při měření zprava na odjezdu má být vozidlo v levé polovině snímku.

Z vyjádření autorizovaného meteorologického střediska K22, Ing. V.L., meteorologa v oboru silničních rychloměrů vyplývá, že na záznamu nejsou žádné skutečnosti svědčící o tom, že rychloměr nebyl použit v souladu s návrhem k obsluze. Sloup s elektrickou rozvodnou skříňkou se nachází mimo oblast radarového svazku rychloměru, nemohl proto ovlivnit měření. Měřené vozidlo je na snímku v poloze odpovídající ustavení radaru dle návodu k obsluze. Závěrem měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze a lze ho použít ve správním řízení. Současně je vyobrazen prostor anténního svazku žlutě a konec měřeného vozidla je označen zelenou čarou. V rohu snímku s vyobrazenými čarami je údaj měření zprava.

Ve vyjádření zmocněnce žalobce z 25.10.2015 se uvádí, že Ing. Lokaj se zcela opomněl vyjádřit k žalobcem zmíněné citaci návodu k obsluze, jehož dodržení je podmínkou měření. Žalobce navrhl správnímu orgánu dodatečnou komunikaci s Ing. L. a zjistit všechny potřebné informace, neboť v současné době jeho vyjádření nekoresponduje s předloženými argumenty. Dále bylo navrženo správnímu orgánu, aby předložil barevnou obdobu obrázku z vyjádření, neboť součástí spisu je pouze černobílá podoba, která se těžko posuzuje s popisem barevných čar. Dále bylo navrženo, aby se správní orgán dotázal výrobce měřicího zařízení na konstrukci geometrických obrazců, které byly použity, neboť jsou ve fotografii umístěny zjevně nelogicky. Podle žalobce je zcela nelogické, že obrazec zobrazující anténní charakteristiku ve snímku začíná v levém rohu fotografie, když by měl zjevně začínat v pravém.

Správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c ods.t 1 písm. f) bod třetí zákona o provozu na pozemních komunikacích pro porušení § 18 ods.t 4 téhož zákona, když žalobce v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více specifikovaným jednáním, kdy byla žalobci podle § 125c ods.t 4 písm. e) a odst. 5 zákona o provozu na pozemních

komunikacích uložena pokuta 3.000,-Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 1 měsíc. V odůvodnění se dále uvádí, že bylo nechybně zjištěno, že se žalobce podle přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona o provozu na pozemních komunikacích dopustil i dne 1.6.2014, tedy v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně, což prokazuje výpis z evidenční karty řidiče, a proto kromě běžné sankce byl uložen i zákaz činnosti podle § 125c odst. 5 zákona na pozemních komunikacích. Dle správního orgánu snímek z radaru nevykazuje žádné znaky opravňující k pochybnostem o správnosti měření, neboť pozice vozidla na snímku odpovídá správnému nastavení rychloměru, vozidlo bylo měřeno na odjezdu, jak dokazuje i podpis pod snímkem, je uvedena rychlost 76 km/h, čas, číslo snímku a fotografie je dobře zřetelná s viditelnou registrační značkou, dobře viditelným okolím měření, typem vozidla, což se shoduje s údaji v oznámení o přestupku a v úředním záznamu PČR, tedy výstup z radaru lze vyhodnotit jako věrohodný. Dále je ze snímku patrné, že radar je zaměřen přímo na vozidlo, kdy před vozidlem se nenacházejí žádné věci či předměty (skříňka s vysokým napětím je mimo směr měření), proto nemůže docházet k odrazům zkreslujícím výslednou rychlost. Správní orgán hodnotí výstup z radaru jako věrohodný, podpořený odborným vyjádřením, a proto výsledek policistů byl vyhodnocen jako nadbytečný úkon, který by nepřinesl další zjištění či nové skutečnosti o skutkovém ději, neboť pokud by policisté postupovali neodborně, v rozporu s návodem na obsluhu, radar by žádnou činnost nevyhodnotil a nevydal by žádný výstup. K požadavku na barevný snímek správní orgán uvedl, že je ze snímku patrné, i když v černobílém provedení, která čára je „zelená“. Návrhy na doplnění dokazování ze strany zmocněnce žalobce jsou dle správního orgánu povšechná a nijak konkrétně se nevyjadřují k danému skutku a jsou tedy navrhována především s cílem prodloužit správní řízení, neboť z provedeného dokazování je zřejmé, že vozidlo žalobce bylo změřeno na odjezdu, v době měření se nacházelo jako jediné na silnici, což je zřejmé z fotografie radarového snímku, kdy i z pouhého pohledu na radarový snímek, že snímek nevykazuje žádné vady. Tudíž o skutkovém stavu neexistují žádné pochybnosti a další dokazování je bezdůvodné a nadbytečné. Místo spáchání přestupku i stanoviště vozidla PČR bylo přesně specifikováno porovnáním pořízeného radarového snímku, kdy je dobře vidět okolí měření se s pořízenými fotosnímky z internetové aplikace mapy.cz a google.maps a rovněž z místní znalosti terénu správním orgánem, na základě čehož je zřejmé, že vozidlo bylo změřeno v místě před přechodem pro chodce v obci a míjející z levé strany hospodářské budovy. Vozidlo stálo přední částí vozidla na Karlovy Vary a místo, kde stála hlídka PČR bylo na odstavném místě ve středu obce Bezvěrov u silnice I. /20, před restaurací na pravé straně ve směru na Karlovy Vary, v zastavěné části obce, kde je v blízkosti cca. 20 m od místa měření v uvedeném směru jízdy vyznačen přechod pro chodce, tedy při řízení vozidla tímto úsekem je potřeba dbát zvýšené opatrnosti. Z toho vyplývá, že pokud je zde překročena dovolená rychlost, je v těchto místech porušena bezpečnost a plynulost silničního provozu. Silniční radarový rychloměr pracuje v plně automatizovaném provozu odpovídajícím požadavkům opatřením obecné povahy Českého meteorologického institutu bez možnosti zásahu obsluhy do průběhu měření, obsluha provádí pouze nastavení požadovaných parametrů před zahájením měření, tedy lze konstatovat, že výstup z radaru je objektivní, kdy přístroj má platnou kalibraci, která je ověřena ověřovacím listem. Správní orgán vyhodnotil jednání žalobce jako vědomou nedbalost, jelikož žalobce věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že tento zájem neporuší či neohrozí. Správní orgán hodnotil jednání žalobce jako vědomou nedbalost, kterou spatřoval v tom, že žalobce jako držitel řidičského průkazu a tudíž osoba znalá zákona

o silničním provozu musel vědět, jakou rychlostí smí v obci jezdit, a musel tedy vědět o skutečnosti, že jestliže jede rychlostí vyšší než 50 km/h (což mohl ověřit pohledem na tachometr) porušil zájem chráněný zákonem na plynulosti a bezpečnosti silničního provozu při průjezdu obcí a bez přiměřených důvodů spoléhal, že tento zájem chráněný zákonem neporuší, tedy spoléhal na to, že jeho jednání nebude odhaleno. Dále v neprospěch žalobce správní orgán zhodnotil, že překročil rychlost razantním způsobem, skoro o polovinu dovolené rychlosti, na silnici I. třídy, v obci v místě, kde je vyznačený přechod pro chodce a z pohledu jeho jízdy stojí obytné domy, kdy mohl ohrozit životy, zdraví a bezpečnost svoji i ostatních účastníků silničního provozu. Dále byla zhodnocena osoba obviněného dle výpisu z evidenční karty řidiče, podle něhož má žalobce v posledních třech letech jeden záznam o přestupku ze dne 1.6.2014 pro porušení § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí, což lze hodnotit ve prospěch žalobce, stejně jako okolnost, že v důsledku jeho jednání nedošlo k nevratným následkům. Pokuta přitom mohla být uložena v rozmezí od 2.500,-Kč do 5.000,-Kč a zákaz činnosti na dobu od 1 do 6 měsíců.

Ve výzvě k předložení doplnění odvolání zaslané správním orgánem I. stupně zmocněnci žalobce a datované 2.12.2015 jsou označeny osoby oprávněné vést řízení o odvolání a osoby oprávněné v souladu s podpisovým řádem k podepisování písemností. Tato výzva byla dodána do datové schránky zmocněnce žalobce 2.12.2015 a doručena dne 9.12.2015. V této výzvě je uvedeno jméno Mgr. J., jakožto referentek a Mgr. D.P., jakožto osoby oprávněné k podpisu rozhodnutí. Obě tyto osoby jsou dále označeny na vyrozumění a výzvě zaslané zmocněnci žalobce žalovaným datované 26.1.2016 vyzývající rovněž k doplnění důvodů odvolání. Rovněž tato výzva byla doručena do datové schránky zmocněnce žalobce s časem doručení 29.1.2016.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zkonstatoval, že provedené důkazy vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru než, že se žalobce přestupku dopustil. Správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný se ve shodě se správním orgánem I. stupně za stěžejní důkaz považuje odborné vyjádření V.L., meteorologa v oboru silničních rychloměrů. Podle žalovaného se jedná o odborný posudek, nikoliv o stanovisko firmy Ramet, a.s., jak je tento podklad žalobcem označen v odvolání. Ing. V.L. v odborném vyjádření konstatoval, že na záznamu nejsou žádné skutečnosti svědčící o tom, že by rychloměr nebyl použit v souladu s návodem k obsluze. Sloup s rozvodnou elektrickou skříňkou se nachází mimo oblast radarového svazku rychloměru a nemohl tedy nijak ovlivnit měření. Měřené vozidlo je pak na snímku umístěno v poloze odpovídající ustavení radaru dle návodu k obsluze. Žalovaný prostudováním odborného vyjádření neshledal, že by vznikly pochybnosti o jeho správnosti. Bylo vypracováno odborně způsobilou osobou. Ing. L. je meteorologem v oboru silničních rychloměrů, tedy odborně způsobilý z hlediska odborné kompetence v oblasti měření rychlosti. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že stanovisko se nevyjadřuje k zachycení měřeného vozidla na snímku vzhledem ke stanovišti policistů, neboť se zde uvádí, že měřené vozidlo je umístěno na snímku v poloze odpovídající ustavení radaru dle návodu k obsluze. Na základě předmětného odborného vyjádření není podle žalovaného pochyb o tom, že by měření neproběhlo v souladu s návodem k obsluze, tedy že změřená rychlost je správná. Odborné vyjádření vyvrací všechny pochybnosti o nesprávnosti měření,

v důsledku čehož nebyly ani námitky žalobce způsobilé vznést o správnosti měření pochybnosti. Z toho důvodu se žalovaný ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, který zamítl návrhy žalobce na doplnění dokazování svědeckými výpověďmi zakročujících policistů a dalšími návrhy za účelem zjišťování, zda byl při měření rychlosti dodržen návod k obsluze. Žalovaný zkonstatoval, že žalobci byla uložena sankce pokuty ve spodní polovině zákonem stanoveného rozpětí sazby. Sankce zákazu řízení motorových vozidel pak byla uložena na spodní hranici stanoveného zákonného rozpětí.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žaloba je zčásti důvodná.

Důvodnou shledal soud námitku žalobce, že z výroku prvostupňového rozhodnutí o vině není seznatelné, z jakého důvodu byla žalobci uložena sankce zákazu činnosti, když zcela absentuje uvedení zásadního znaku skutkové podstaty předmětného přestupku, a to recidiva v posledních 12 měsících. Žalovaný byl v odvolacím řízení povinen k takové vadě výroku přihlídnout ve smyslu § 89 správního řádu ex offio, neboť výrok rozhodnutí tak, jak byl v dané věci formulován správním orgánem prvního stupně, je v rozporu s právními předpisy. Jelikož tak žalovaný neučinil, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost výroku. Současně je zjevné, že tuto vadu nelze považovat za pouhou zřejmou nesprávnost, a nelze proto ani akceptovat následný postup správních orgánů, které teprve na základě žalobní námitky vydaly opravné rozhodnutí podle § 70 správního řádu.

Žalobce v této souvislosti správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 29.2.2016 č.j. 2As 261/2015-41, podle něhož *„ve výroku trestního rozhodnutí je třeba specifikovat a uvést všechny skutečnosti, které jsou podstatné pro naplnění dané skutkové podstaty. Pokud je stěžovatelce kladeno za vinu, že ve smyslu § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu přestupek spáchal v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců opakovaně, je třeba uvést ve výroku následného rozhodnutí, že z této skutečnosti je vyvozována opakovanost jednání stěžovatelky. Není ovšem účelem rekapitulovat celé předchozí rozhodnutí včetně uvedení dne, kdy nabyl právní moci. Pro výrok rozhodnutí je dostačující, pokud přestupce ví, ze kterého rozhodnutí vyplývá opakovanost jeho jednání“*. Z uvedeného vyplývá, že je nutné doplnit výrok rozhodnutí o vině tak, aby byl v souladu s výrokem o sankci i s odůvodněním správního rozhodnutí.

Další námitky soud neshledal důvodnými. Soud neshledal pochybení při zjišťování skutkového stavu a nevznikly pochybnosti o správnosti provedeného měření. Dle názoru soudu bylo provedeno dostatečné doakzování vyjádřením autorizovaného meteorologického střediska K22, jímž bylo výslovně potvrzeno za prvé, že rozvodná skříňka, která se nachází zcela na okraji snímku, neměla vliv na správnost měření, a za druhé, že vozidlo je na snímku ve správné pozici.

Rovněž odůvodnění formy zavinění jako vědomé nedbalosti má soud za přezkoumatelné a logické, neboť překročení povolené rychlosti bylo v daném případě tak

výrazné, že o něm nepochybně žalobce musel vědět, stejně jako mu jakožto odborně způsobilému řidiči musela být známa nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci.

Zákaz řízení všech motorových vozidel, nikoli jen skupiny B, je přiměřený a v souladu se zásadami logiky, neboť přestupek, jehož se žalobce dopustil, může být spáchán i řízením vozidla na základě jiného oprávnění než skupiny B, proto tento přestupek souvisí i s ostatními skupinami řidičských oprávnění.

Není porušením zásady dvojího přičítání okolnost zohledněná v neprospěch žalobce, že překročil v rámci zákonného rozsahu nejvyšší povolenou rychlost vyšší měrou. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je také zřejmé, že správní orgán hodnotil i okolnosti svědčící ve prospěch žalobce (např. absenci nevratných následků). Odůvodnění výše sankce je tak podle názoru soudu přezkoumatelné, logické a dostatečně podrobné a je v souladu se zákonem.

Upřesnění místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí oproti oznámení o zahájení řízení není v rozporu se zásadou totožnosti skutku a je v souladu se zákonem.

Rovněž je z výše shrnutého obsahu správního spisu nepochybně zřejmé, že žalobce (prostřednictvím zmocněnce) byl správním orgánem prvního stupně včas, tj. již ve výzvě ze dne 2.12.2015, seznámen s tím, kdo může být oprávněnou osobou rozhodující o odvolání.

Jelikož však jedna z žalobních námitek byla shledána důvodnou, na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně soud zavázal žalovaného výše uvedeným právním názorem.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a žalobci, který měl ve věci plný úspěch, byla **přiznána náhrada** za zaplacený soudní poplatek a dále za náklady právního zastoupení sestávající z odměny za 3 úkony právní služby á 3.100,-Kč a 3 režijní paušály á 300,-Kč navýšené o 21% DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 28. dubna 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Kovářiková